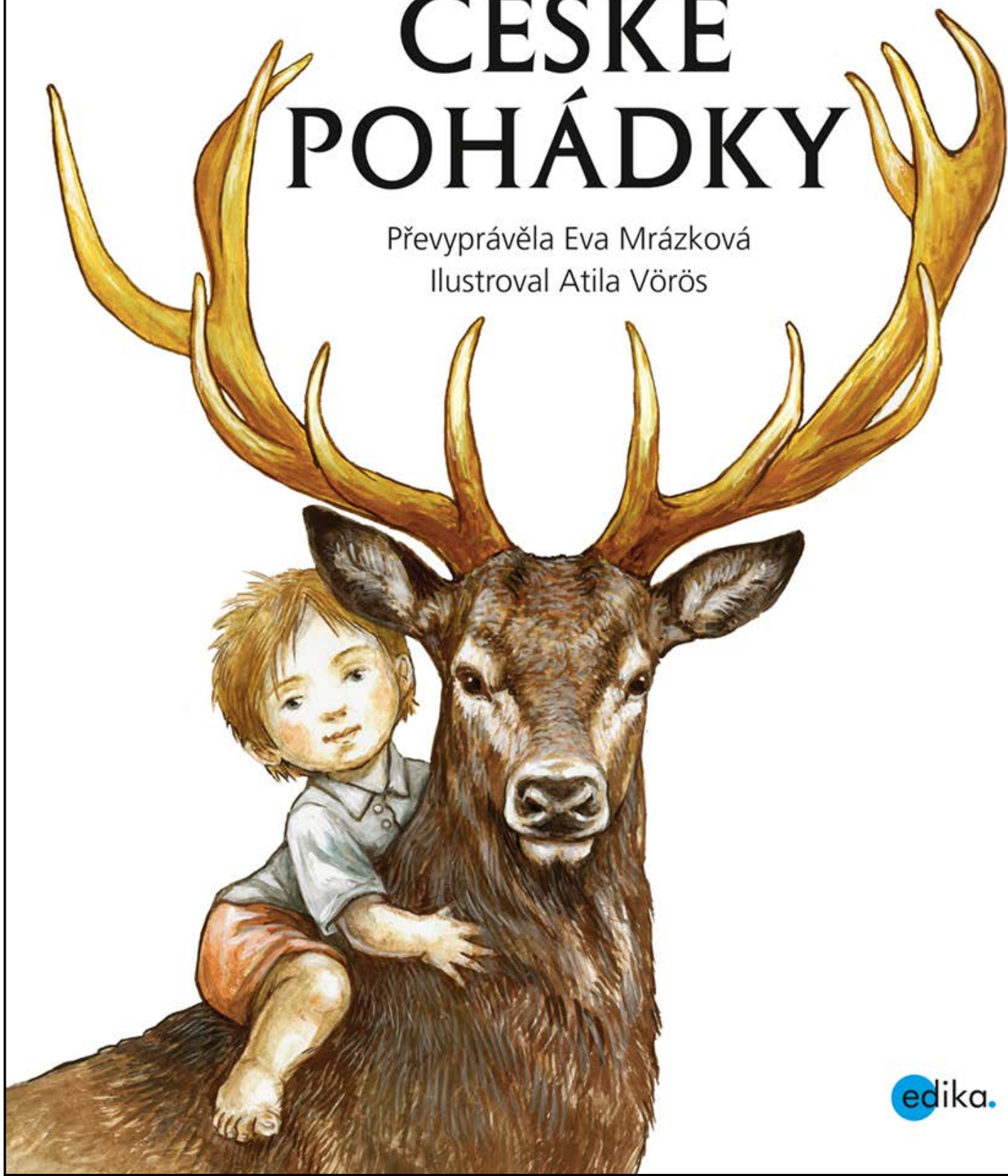

KLASICKÉ ČESKÉ POHÁDKY

Převyprávěla Eva Mrázková
Ilustroval Atila Vörös

Klasické české pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Mrázková
Klasické české pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KLASICKÉ ČESKÉ POHÁDKY

Převyprávěla Eva Mrázková
Ilustroval Atila Vörös

Edika, 2017
Brno

OBSAH

ZLATOVLÁSKA	5
HRNEČKU, VAŘ!	18
ČERT A KÁČA	23
DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ	33
O SMOLÍČKOVI	48
O HLOUPÉM HONZOVI	55
PRINC BAJAJA	64
TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA	80
SNĚHURKA	96
SEDMERO KRKAVCŮ	103

ZLATOVLÁSKA

Žil jeden starý král, mocný a bohatý, a přesto nebyl spokojený a chtěl stále víc. Jednou mu přinesla babička v košíku přikrytém šátkem neobvyklý dar.

„Co vzácného máš v košíku?“ zeptal se nedočkavě král.

„Hada... Když ho sníš, králi, budeš rozumět řeči všech zvířat na zemi, ve vodě i ve vzduchu.“

Král se zaradoval, že bude umět, co nikdo jiný na světě neumí. Bohatě stařenku odměnil a rychle zavolal sluhu Jiříka:

„Připrav mi tuto rybu k obědu. Ale nesmíš jí ani kousíček ochutnat, nebo budeš o hlavu kratší!“

Jiřík v kuchyni přemítal: „To je ale zvláštní ryba, nikdy jsem takovou neviděl. Vždyť vypadá jako had! Byl bych ale špatný kuchař, kdybych neochutnal, co nesu králi na stůl.“ Dal si tedy kousek do úst a zarazil se. Uslyšel totiž zvláštní bzučení:

„Nám taky něco! Nám taky něco!“

Jiřík se ohlédl, kde je kdo, ale viděl jen maličké mouchy poletující nad rybou. Za chvíli zvenku uslyšel zvláštní syčivý hlas:

„Kampak? Kampak?“

A tenčí hlásky odpověděly:

„Do mlynářova ječmene. Do mlynářova ječmene.“

Ale dole nebyl nikdo, jen houser a hejno hus.

„Aha, taková je ta ryba,“ dovtípil se Jiřík a rychle ještě maličký kousek snědl.

Po obědě poručil král Jiříkovi, aby osedlal koně a doprovodil ho na vyjížděce.

„Hohó, bratře, mně je tak lehký, že bych chtěl přes hory skákat!“ vesele zařehotal Jiříkův kůň.

„I mně by se skákalo, jenom kdyby na mně neseděl ten starý. Skočím a on spadne na zem jak pytel,“ zaržál druhý kůň.

„Ať spadne, co z toho? Místo starého budeš nosit mladého!“

Král si všiml, že se Jiřík po rozmluvě koňů usmál, a začal ho podezřívat, že porušil jeho zákaz ochutnat rybu.

„Nalij mi víno,“ poručil král Jiříkovi ihned po návratu na zámek. „Ale tvá hlava za to, jestli nedoliješ nebo přeliješ!“

Vtom oknem vlétli dva ptáčci. Honili se a tahali o tři zlaté vlasy, které držel jeden z nich v zobáčku:

„Dej mi je, jsou moje. Já je zdvihl!“

„Ale to já jsem si všiml, jak Zlatovlásce upadly při česání!“

Při hašteření upadl ptáčkům jeden zlatý vlas na zem, až to zazvonilo. Jiřík se ohlédl a přelil.

„Porušil jsi můj zákaz, Jiříku! Měl by tě odvést kat. Dám ti ale milost, pokud najdeš Zlatovlásku a přivedeš mi ji za manželku.“

Co měl nebohý Jiřík dělat? Osedlal koně a jel Zlatovlásku hledat. Všude se na ni ptal, ale nikdo o ní neslyšel.

Unavený Jiřík si chtěl po dlouhé cestě odpočinout u ohničku, který zbyl po pasáčcích na okraji černého lesa. Vtom uslyšel plno naléhavých hlásků:

„Jiříku, pomoz nám, jinak zde všichni uhoříme. Jiříku, pomoz nám, pomoz nám!“

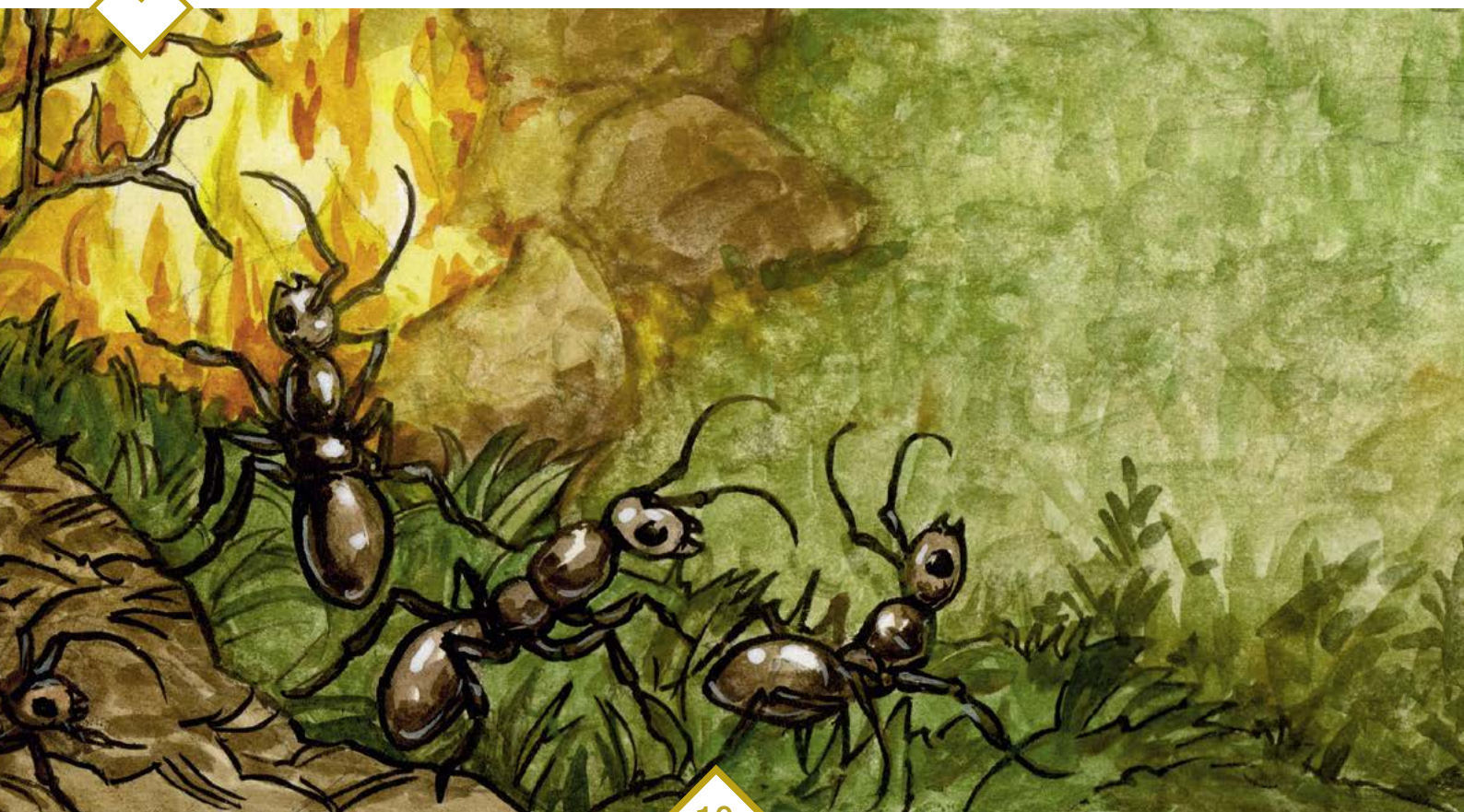
Jiřík si teprve teď všiml, že se plamínky rozšířily do blízkosti suchého keře, pod kterým bylo velké mraveniště. Rychle uhasil plameny ohrožující mravence. Vděční mravenci slíbili, že mu pomohou, kdykoli bude potřebovat.

Při dalším putování černým lesem Jiřík znovu uslyšel volání:

„Jiříku, moc tě prosíme, nakrm nás, nakrm nás. Jsme příliš slabí a ještě neumíme létat.“

Z hnízda na vysoké jedli úpěnlivě volali mladí krkavci, kteří přišli o rodiče. Jiřík ani na chvíli nezaváhal a opuštěné ptáčky nakrmil. Také zachráněná ptáčata mu přislíbila pomoc, když bude potřebovat. Cesta Jiříka dovedla až k moři. Na břehu se přetahovali dva staří rybáři o síť se zlatou rybkou:

„Ta ryba je moje! Bez mé sítě bychom ji nechytili.“

„Ne, ne, ryba je moje. Loďka patří mně a úlovek také.“

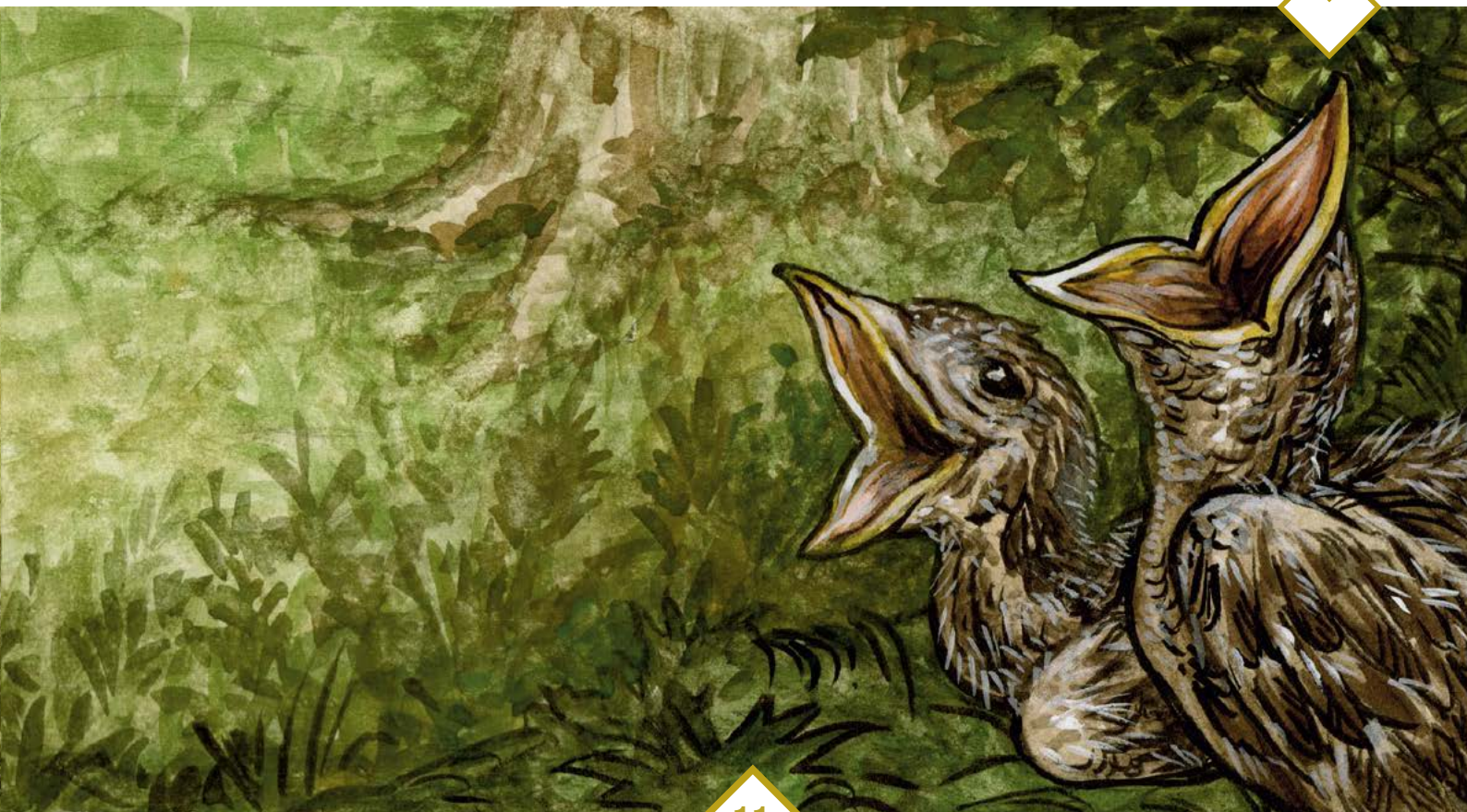
„Já vás rozsoudím,“ nabídl se Jiřík. „Prodejte mi tu rybu a peníze si spravedlivě rozdělte.“

Rybáři rádi souhlasili, když viděli bohatou odměnu. Jenom se podivili, že Jiřík hodil zlatou rybku zpět do moře.

„Ať budeš kdekoli, Jiříku, vzpomeň si na mne, ráda ti pomohu,“ volala za Jiříkem zlatá rybka.

Jiřík se ještě potom dal s rybáři do řeči a posteskl si, že nikde v celém širém světě nemůže najít dívku se zlatými vlasy, se kterou se chce oženit jeho král.

„To bude určitě princezna Zlatovláska, nejmladší dcera krále z křišťálového zámku na ostrově. Král má dvanáct dcer, ale jenom jedna má zlaté vlasy. Každé ráno můžeš vidět záři na nebi i na moři.“

To si naše princezna Zlatovláska rozčesává své překrásné vlasy. Za to, že jsi nás usmířil, Jiříku, rádi tě na ostrov odvezeme.”

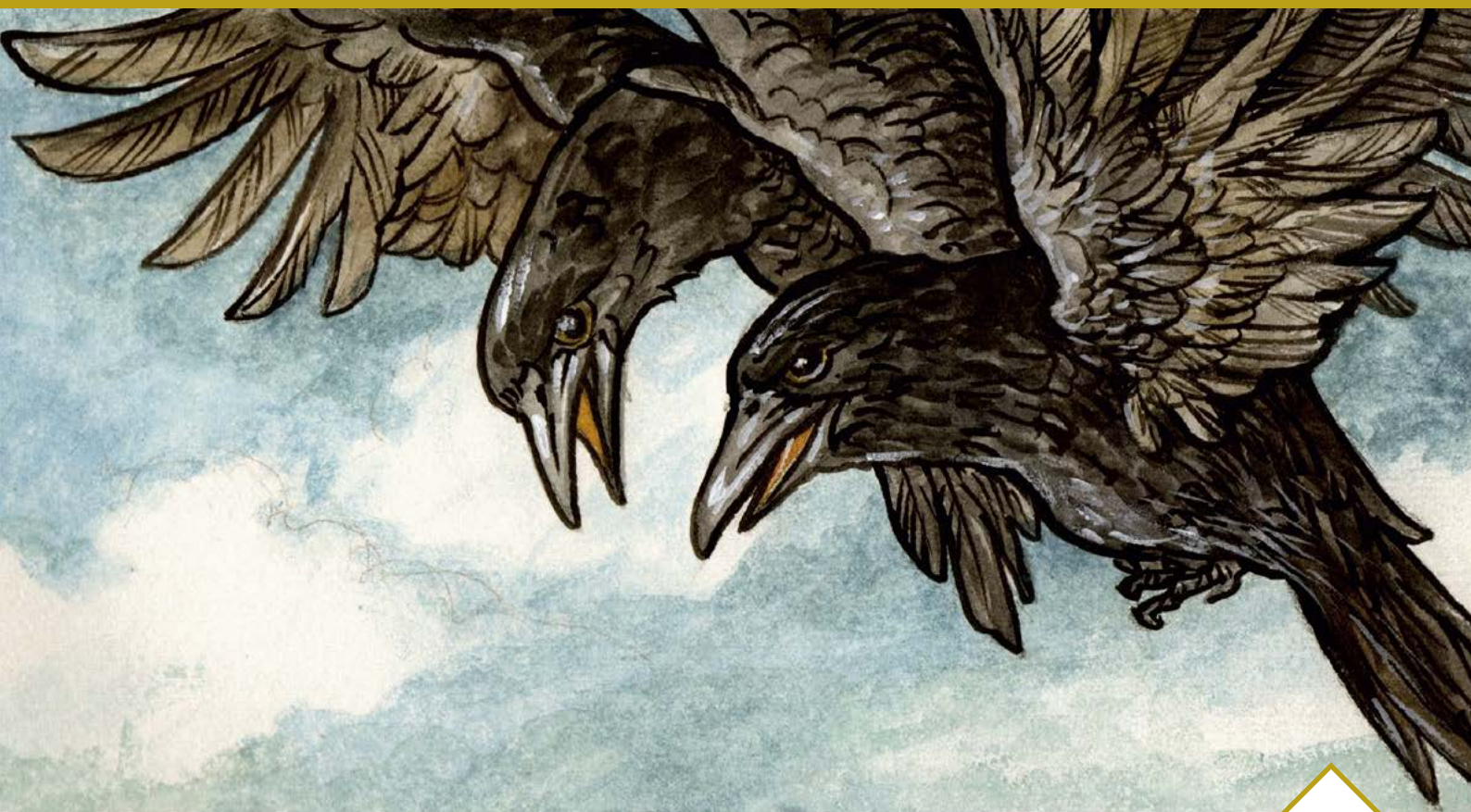
Král ostrova Jiříka vlídně přivítal a vyslechl žádost, aby dal Zlatovlásku jeho králi za ženu. Král přislíbil, že se Zlatovláska provdá za Jiříkova pána, pokud Jiřík v průběhu tří dnů splní tři úkoly, které mu uloží.

Následujícího rána si Jiřík vyslechl zadání prvního úkolu:

„Zlatovláska měla šňůru drahých perel. Jednou se jí při hře šňůra roztrhla a perly se rozkutálely po celé louce. Do večera perly posbírej, Jiříku. A dávej pozor, aby ani jedna nechyběla.”

Louka byla převeliká a tráva převysoká. Blížilo se poledne a Jiříkovi se dosud nepodařilo najít ani jedinou perličku. Celý zoufalý si vzpomněl na mravence. Ti by byli při hledání perel určitě šikovnější.

„Však jsme tady a pomůžeme ti!“

Černá tělíčka se hemžila ve vysoké trávě a za chvíli byla před Jiříkem hromádka perel. Jiřík si sedl na mez a jednu perlu po druhé navlékal na šňůrku. Před večerem předal náhrdelník králi.

„Skutečně, ani jedna nechybí,“ divil se král. „Ale na zítřek ti přichystám těžší úkol.“

Ráno tedy vysvětlil Jiříkovi druhé zadání:

„Zlatovláska ztratila při koupání v moři zlatý prsten. Najdi ho, jinak si princeznu s sebou neodvedeš.“

Jiřík chodil nešťastně po mořském břehu. Moře bylo tak široké a hluboké! Kde má začít prstýnek hledat? Vzpomněl si na zlatou rybku, ta by mu mohla pomoci.

Vtom se pod hladinou něco zablesklo a ozvala se zlatá rybka:
„Jiříku, vždyť jsem tady, abych ti pomohla! Počkej chvíli, prsten ti najdu.“

A jak řekla, tak udělala. Za okamžik se vynořila a v hubičce měla zlatý prsten. Král se podivil ještě víc, že Jiřík splnil také druhý úkol.

Další ráno na Jiříka čekal nejtěžší úkol. Měl najít dvě studny, jednu s živou, druhou s mrtvou vodou, a přinést od každé plnou nádobku králi. Jiřík netušil, kde studny hledat. Bloudil tedy nazdařbůh krajinou, až dorazil do černého lesa. Vzpomněl si, jak tam krmil hladová ptáčata. Najednou mu něco zašustilo nad hlavou a krkavci byli tu!

„Jiříku, co potřebuješ? My ti pomůžeme. Podívej se, jak jsme vyrostli, už nejsme malí!“

„Mám přinést živou a mrtvou vodu, a vůbec nevím, kde bych ji měl hledat.“

Ale krkavci věděli, kam se pro vodu vydat. Brzy v zobáčcích přinesli nádobky s živou a mrtvou vodou. Jiřík s vřelými díky převzal obě nádobky a spěchal do křišťálového zámku. Po cestě hned vyzkoušel účinek vzácných vod. Jiříka naléhavě žádala o pomoc muška uvíznutá v pavoučích sítích. Rychle tedy pokropil pavouka mrtvou vodou a pak polomrtvou mušku živou vodou. Pavouk ihned padnul jak podřátý, naopak muška zázračně ožila. Děkovala Jiříkovi za záchranu života a přislíbila mu pomoc, pokud někdy bude v úzkých.

Ostrovní král byl překvapen, že Jiřík uspěl i při plnění posledního úkolu. Řekl Jiříkovi, že Zlatovlásku provdá za krále z jeho země,

musí si ji však vybrat mezi jeho dvanácti dcerami. Doprovodil Jiříka do slavnostního sálu, kde za velkým stolem seděly jeho krásné dcery. Dlouhý bílý závoj zakrýval vlasy všech princezen tak, že pod ním nebylo vidět ani vlásku.

„Tohle jsou mé dcery, můžeš si mezi nimi vybrat Zlatovlásku,“ řekl král. „Pokud uhodneš, která z nich je Zlatovláška, můžeš ji hned s sebou odvést. Když se spleteš, pak ti není moje dcera souzena a odejdeš bez ní.“

Jiřík pomalu procházel kolem dívek a prohlížel si je. Byl bezradný, protože sestry se podobaly jedna druhé jak vejce vejci. Naštěstí mu do ucha zabzučela muška:

„Bzz, bzz, Jiříku, tady jsem! Jdi okolo stolu, já ti povím, která je Zlatovláška. Jiřík mušku napjatě sledoval, a až zakroužila nad hlavou jedné z princezen, vykřikl:

„Tuto dceru mi dej pro mého krále.“

„Uhodl jsi, Jiříku.“

Princezna vstala a sundala si bílý závoj. Její zlaté vlasy prozářily celý sál, až Jiříkovi oči přecházely tou krásou.

Král připravil pro Zlatovlásku věno a poslal ji s Jiříkem na cestu za jejím ženichem. Jiřík se smutně loučil se Zlatovláskou, než ji doprovodil ke starému králi. Také Zlatovláška měla slzy v očích. Zato starému králi jiskřily oči radostí, když si prohlížel nádhernou nevěstu.

Jenomže milému Jiříkovi připravil starý král nepěkné přivítání – kata s popravčí sekerou! Po popravě požádala Zlatovláška krále, aby jí daroval tělo mrtvého služebníka. Uplakaná princezna přiložila uťatou hlavu k tělu a obojí pokropila mrtvou vodou. Hlava ihned

přirostla k tělu. Potom pokropila Jiříkovo tělo živou vodou. Jiřík vyskočil na nohy a byl mladší a krásnější než dřív.

Když starý král viděl, co dokázalo pár kapek živé vody, přikázal katovi, aby mu také setnul hlavu a potom pokropil živou vodou. Chtěl být také mladý a krásný jako Jiřík. Krále stali a kropili živou vodou, ale hlava ne a ne přirůst. Když sluhové vypotřebovali všechnu živou vodu, sáhli po mrtvé vodě. Hlava sice rychle přirostla k tělu, ale sloužícím už nezbyla ani kapka živé vody, aby mohli krále vzkřísit.

Pro starého krále nikdo příliš netruchlil. Lidé si brzy vybrali nového vládce. Stal se jím Jiřík. A hádejte, kdo se stal královnou?

HRNEČKU, VAŘ!

V jedné vesnici žila chudá vdova s dcerou. Střecha jejich malé chalupy se rozpadala a díry záplatovaly, čím se dalo. V létě obě ženy sbíraly v lese jahody, na podzim na polích klásky, v zimě dříví v lese, staraly se o několik slepic. Dcera chodila prodávat do města vejce, aby měly aspoň nějaké peníze.

Jednou matka onemocněla, a dívka musela jít do lesa na jahody sama. K obědu si s sebou zabalila kousek tmavého chleba. Kolem pole dne byla unavená a hladová, uvelebila se tedy u studánky a rozbalila si